



Noe er råttent i -kongeriket Danmark

2025-08-22

Optional[© Klassekampen]

Alle artikler er beskyttet av lov om opphavsrett til åndsverk. Artikler må ikke viderefremmes utenfor egen organisasjon uten godkjenning fra Retriever eller den enkelte utgiver.

Les artikkelen ved å klikke her.

Klassekampen

Fredag 22. august 2025

Meninger 23

kjølvannet av 7. oktober, sist nå på Arendalsuka. Men islamofobien har også økt, og tatt nye former. Amnesty rapporterte i september 2024 at digitale språklige angrep og hets mot norske muslimer har økt etter 7. oktober. FN-sambandet har delt lignende bekymringer. I Tyskland steg antallet islamofobiske hendelser, inkludert drapsforsøk, brannbomber rettet mot moskeer og mennesker som ble kastet på togskinner, med 114 prosent i 2023. I Sveits ble det rapportert 1058 islamofobiske hendelser i 2023.

På sosiale medier stemples Palestina-aktivister som terrorister eller Hamas-sympatisører for harmøse handlinger som å delta i en demonstrasjon for å stoppe folkemordet eller rope slagordet «Fritt Palestina». Muslimer stemples i større grad som terrorister enn troende tilhørende andre religioner. Terrorismebegrepet assosieres til muslimer bygger på en islamofobisk forestilling om at muslimer er voldelige og at islam er voldsopprekkende. Dette vet HL-senteret, fordi deres egne holdningsundersøkelser om jøder og muslimer har en konkret påstand i spørsmålsbatteriet som lyder: «Muslimer er mer voldelige enn andre». Forskning viser også at terror, når den utøves av muslimer, får 357 prosent mer mediedekning enn terror utøvd av ikke-muslimer.

Å være vitne til Israels folkemord skaper, og vekker, dype traumer hos muslimer. Mange muslimer i Norge er godt kjent med retorikken

og politikken som la grunnsteinen for den ulovlige okkupasjonen av Irak, krigforingen i Afghanistan som tok livet av millioner av uskyldige, og ikke minst folkemordet i Srebrenica. Alle disse hendelsene bygget på farlige forestillinger om barbariske og voldelige muslimer. Så når Yoav Gallant allerede 9. oktober 2023 sa at Israel kjemper mot «menneskelige dyr» og Benjamin Netanyahu sier krigen er mellom «lysets barn» og «mørkets barn», er vi nødt til å forstå dette i en større kontekst. Språket de bruker er dehumaniserende og bygger på en forestilling om palestinere som farlige og ondskapsfulle individer.

Mange muslimer som vi prater med opplever også at verdenssamfunnet ikke agerer nok for å stanse folkemordet fordi ofrene er brune og fordi majoriteten er muslimer. Det oppleves som rasistisk og partisk. De mener at det mangler en grunnleggende empati for et folk som i årevis har blitt stemplet som vanskelige, ekstreme og uforenelige med vestlige verdier.

Noen spørsmål HL-senteret bør stille seg selv som forskere er: Hva gjør det med palestinere og muslimer å være vitne til at deres folk blir drept systematisk og med intensjon? Hva gjør det med palestinere og muslimer når israelske politikere kaller palestinere for «menneskelige dyr»?

Vi har tidligere stilt HL-senteret spørsmål om islamofobi er et annenrangs problem for dem. Nå er det betimelig å spørre: Bør ikke et sannsynlig folkemord på palestinere utløse en vilje til å belyse menneskelige lidelser hos menneskerettighetscenteret? Hvorfor er ikke palestinsk og muslimsk lidelse og opplevelser på agendaen i HL-senterets formidling av tiden etter 7. oktober? Og hva skal til for at palestinere og muslimer faktisk blir lyttet til av senteret med mandat til formidling av folkemord?

Aisba Iqbal

Muslim og medlem av Nettverk for samfunnsansvar 2.0



Sofia Rana

Bystyrerepresentant for Rødt og antirasist



Amna Mahmood

Gjennomføringsstipendiat i religionsvitenskap, Universitetet i Oslo og Akademia for Palestina



Qasim Ali

Leder av MINORG



Frida Zalissa Koanda

Psykolog og menneskerettighetsaktivist



Kari Kvernberg

Dajani Lektor og fredsaktivist



Aman Singh

Psykolog som spesialiserer i psykoanalytisk psykoterapi og initiativtaker av Psykologer mot folkemord



lidelse.

FOTO: ANNIKA BYRDE, NTB

GAZA

Noe er råttent i kongeriket Danmark

Det pågår en temmelig rystende debatt i Danmark for tiden om hvorvidt landet kan ta seg råd til å hente skadde palestinske barn fra Gaza til medisinsk behandling i landet.

Flere danske politikere frykter nemlig at noen av barnas familie-medlemmer kan finne på å søke asyl. Sosialistisk Folkeparti foreslo derfor i forrige uke å hjelpe kun mellom fem og ti palestinske barn.

I et intervju med Jyllands-Posten avviste den sosialdemokratiske statsministeren Mette Frederiksen forslaget og mente det ville dreie seg om «symbolpolitikk». For barna det gjelder, er det selvsagt langt fra symbolsk.

Frederiksen brukte også en velkjent høyretrøpe: Danmark kan hjelpe flere «hvis vi gjør det i nærheten». Denne retorikken har vi også hørt i Norge – fra Fremskrittspartiet.

Så sendte Danmark et Hercules-fly for å slippe nødhelp til Gaza – en «dråpe i havet» som utenriksminister Lars Løkke Rasmussen sa til dansk TV2. Metoden er blitt kraftig kritisert av flere bistandsorganisasjoner for å være både ineffektiv og farlig. Flere palestinere er blitt drept av fallende nødhelpspakker. Og med ett var det ikke så farlig med «symbolpolitikk» likevel – så lenge man slapp å få palestinere inn i landet.

Et rikt land som Danmark nekter altså å ta imot selv en ørliten andel av de syke og skadde palestinske barna på Gazastripen som nå virkelig trenger hjelp – fordi landet har låst seg til en streng innvandrings-

politikk. Som statsminister Frederiksen uttalte innledningsvis til danske medier: «Det kan jo lyde lidt hårdt, det jeg siger nu».

Her er det et ubehagelig sammenfall mellom dansk og amerikansk politikk. Trump-regjeringen stanset over helgen visum til alle palestinere, også skadde barn, etter press fra den ekstreme Maga-aktivisten Laura Loomer. I en post på X omtalte Loomer palestinske flyktinger som «islamske inntrengere». US State Departments visum-ekt var et direkte resultat av Loomers aktivisme, ifølge Associated Press.

Dermed befinner den danske regjeringen og amerikanske ytre-høyre-aktivister seg plutselig på samme side: Begge hindrer skadde palestinske barn fra å få hjelp borte fra Gazastripen ruinhauger.

Når en sosialdemokratisk statsleder forfekter samme standpunkt som en ytterliggående Maga-aktivist, bør danskene spørre seg: Er dette et selskap vi ønsker å havne i?

Heldigvis har norske sosialdemokrater vist seg fra en bedre side. Store-regjeringen har hittil hentet over hundre palestinske barn og pårørende til behandling i Norge – langt mer enn den danske koalisjonsregjeringen har vært villig til. Den norske arbeiderpartiregjeringen anerkjente dessuten staten Palestina i mai i fjor, noe Danmark fortsatt nekter å gjøre.

For Norges del er debatten som pågår i Danmark en påminnelse om hva slags politisk raskap vi stadig må være på vakt mot.

Victor Lund Shammass
Sosiolog
contact@victorshammass.com



MEDIER

Hvor ble det av Sudan?

Hva skjer med mediedekningen av verdens største sultkatastrofe i Sudan? Klikkbaserte medier som VG – og til en viss grad NRKs net-tavis – prioriterer naturligvis saker som gir flest lesere. Men hva med Klassekampen?

Selv om jeg ikke er venstresidevelger, har jeg alltid hatt respekt for Klassekampen, nettopp fordi avisen ofte har en bredere internasjonal dekning enn de fleste andre norske medier. De siste månedene virker imidlertid konflikter og humanitære katastrofer nesten fraværende i avisen.

Jeg forstår at Palestina er en svært viktig kampsak for mange av leserne, og at Norges rolle gjennom Oljefondet gjør dekningen ekstra relevant. Men hvorfor er det så stille om andre kriser? BBC meldte nylig at Storbritannia kutter afrikansk bistand med 40 prosent – midt under det som beskrives som verdens største sultkatastrofe i Sudan. Når millioner står i fare for å sulte i hjel, burde ikke dette også være en del av en bred og solidarisk utenriksdekning?

Vegard Miancho Nedreliid
Lektor